

ידיים מזיעות
דניאל אוקסנברג
אוצר: שגיא אזולאי

התערוכה *ידיים מזיעות* היא מיצב ציור פיסולי שיוצר חלל תיאטרלי הכולל ארבע סצנות: הלהטוטן, הצוללן, המהמר ומפעיל הזיקוקים. כל סצנה מורכבת ממשחק הרכבה של חיתוכי עץ שטוחים ונוקשים שעל גביהם ציורים. אלו נפגשים זה עם זה בעזרת חבלים. כל אחת מהעבודות בתערוכה מתארת דמות ברגע מכריע: ברגע הסכנה, הריגוש והתפארת, אך גם ברגע ההימור, הכישלון והקריסה הפוטנציאליים. הידיים מזיעות ממתח.

אוקסנברג התחיל את דרכו כצייר וכעת הוא יוצר מיצבים המשלבים ציור ואלמנטים תלת ממדיים. מעבר זה מהציור אל הפיסול מסית את הדמויות בעבודותיו לכדי אובייקטים שמזכירים סט תפאורה. המיצב הנוכחי דוגם מאפיינים אסתטיים וחומריים משני מקורות: האחד, משחק הלולאות "סבתא סורגת", והשני שיבארי - פרקטיקת קשירה יפנית המשמשת לרוב בקונטקסט של BDSM.

ידיים מזיעות מפגישה בין המיתי והקולנועי ולוקחת אותנו למסע פנימי בלוקיישן מהסרטים: המזח, הקרקס, הקזינו והמזרח הרחוק. המנגנון הסיפורי והמכניקה הפיסולית באובייקטים משתלבים זה בזו כך שהגיבורים בתערוכה מסתבכים בעצמם ובגורלם. למראית עין המעשיות שנטוות הן אופטימיות ומלאות חיים, אך מבט ממושך בתערוכה חושף את המהלך הטרגי: ידיים משופדות, ראש דרקון ערוף, יד מעוכה תחת סלע וידיים כבולות. החבלים מחברים, אוספים, תומכים, חונקים, ממשטרים ומכניעים.

רגעי השיא שהעבודות מתארות הם גם רגעי השפל, בהם ההנאה, הסכנה והכישלון נשזרים זה בזה לכדי התרחשות סימבולית. הסצנות מציגות מערך של מיניות וילדיות ביחסים כוחניים של שליטה ומשמעת. המתח בין הפרקטיקות המדיומליות שבאמנות פלסטית ובתיאטרון מוסיף לאובייקטים אלמנט פרפורמטיבי ובכל פסל נוצרת דינמיקה פנימית של התנגדות והתמסרות חומרית ומנטלית במערכת סבוכה של דמות-אובייקט-סיפור.